

Андрій Осіпов

БАНАЛЬНИЙ СЮЖЕТ

Frailty, thy name is woman!

1.

“Сім років тюрми. Сім років для молодої, привабливої жінки. Якщо усе гаразд, то по умовно-достроковому вона вийде?.. - подумки почав рахувати адвокат Скрипник, чекаючи на зустріч у кімнаті побачень. Поки клієнтку вели по довгих в'язничних коридорах адвокат до внутрішніх органів просяк смородом дезінфекційних засобів, якими обробляють майже всі міліцейські установи. Ну, що це за сморід? Невже за стільки років не можна обробляти чимось пристойним?

Власне клієнткою ця жінка поки що не була. Така собі зустріч на прохання засудженої. Ось і все. З новин Никанор Скрипник знав, що підсудну представляли одразу декілька відомих адвокатів з конкуруючих юридичних фірм. Вже само по собі таке поєднання захисників було дивним, вірніше сказати такого не було ніколи. Але це лише нюанси. Самі обставини справи були набагато цікавішими.

Не було жодного сумніву, що юристи відпрацювали усі версії і тактики захисту: усе ж такі майстри своєї справи. Протистояння адвокатів з прокурорами в суді було серйозним. Однак результат за вироком суду - сім років позбавлення волі. Теоретично, це нижня межа для такого виду злочину, а отже захисники досягли хорошого результату. В принципі судовий розгляд завершено - апеляція відхилена. Щоправда, є ще Верховний суд, але надій на зміну присуду мало.

Новинами про перебіг цього судового процесу громадськість цікавилась кволо. Куди більшу аудиторію збирали вечірні танцювальні шоу. Тому деталі справи знали переважно правники. Та й ті, з притаманним їм професійним цинізмом, більше констатували факти, ніж сперечались.

Никанор щиро здивувався, коли ця жінка запросила його. Що він ще може зробити? Проте обов'язок адвоката вимагав приїхати на зустріч. Хай навіть тільки для розмови.

2.

Поки Галина Волик запалювала сигарету адвокат Скрипник встиг трохи її роздивитись. Йому було відомо, що їй тридцять вісім років, вона розлучена і має двох дітей, зріст, вага, колір очей сіро-зелений. Усе це він дізнався по своїх каналах. Куди важливіше було побачити її погляд, міміку, жести, почути голос. І адвокат не був розчарованим.

Виглядала жінка пречудово (якщо, звісно, так можна сказати про засуджену до позбавлення волі): зачіска, впевнена хода, відкритий і доброзичливий погляд, стримана усмішка... Навіть тюремна форма якимось приталена і підкладена. Очевидно тут теж є своя мода.

- Ах, зараз би в Зельду, - жінка замріяно усміхнулась. - Знаєте цей заклад?

Никанор кивнув. Він був частим (навіть інколи занадто) відвідувачем Зельда Бару, що знаходиться в самому центрі Одеси, але жодного разу не зустрічав там Галини. Він би її запам'ятав. Таких не забувають.

- Вже в кінці вечора, після усіх там напоїв із друзями, ще замовити порцію чистого мескалю... - жінка прикрила очі і ледь помітно облизала губи.

«Вона даремно грає з себе божевільну. Цю версію адвокати вже відпрацювали і психічний розлад не підтверджений експертизою» - подумав Скрипник, набираючись терпіння слухати маячню ув'язненої.

Проте Галина швидко опанувала свої емоції, повернула ідеальну поставу і розпочала історію. Говорила вона по-діловому сухо, приємним грудним голосом з абсолютно правильними дикцією і паузами. Лише блиск очей і легка усмішка видавали емоції, які вирували всередині.

3.

До вчинення злочину Галина Сергіївна Волик обіймала керівну посаду у міжнародній компанії. Вона була провідним фахівцем з маркетингу і спеціалізувалась на новітніх медіа. Ніхто в фірмі не знав про її життя нічого. Ходили деякі чутки про невдалий шлюб і наявність дітей. Однак достовірної інформації про позаофісне життя начальниці не було. Жодного особистого фото в кабінеті чи соціальних мережах, завжди сама на публічних заходах. Усіх дивувало, чому це засновник компанії (привітний, невисокого зросту літній чоловік), який з'являвся в офісі пару разів на рік, просуває і підтримує саме Галину. Може вона позашлюбна донька чи його коханка? А може якісь старі обіцянки перед спочилими друзями? Хто їх знає. Про всяк випадок співробітники боялися начальницю і старанно виявляли до неї повагу.

Галина Волик була надзвичайно організованою і професійною. Усі розуміли - вона об'єктивно ліпша за інших і заслуговує свою посаду на всі сто процентів.

- Минулого року компанією було оголошено великий тендер. Ажіотаж був значним. Довелось провести чотири раунди відбору, - нарешті заговорила про справу Галина. - У день, коли мали пройти офлайнві зустрічі із командами фіналістів тендеру, я отримала дивне повідомлення від свого колишнього чоловіка: "Галочка, привіт, зая. Терміново маємо зустрітись. Потрібна твоя допомога".

Ми із ним не бачились багато років. Звісно я інколи слідкувала за його життям у соціальних мережах - я все ж такі жінка. Але ось так, особисто, жодного разу. Ще тоді, в той останній день нашого шлюбу, коли він винуватий, з собачими очима стояв на порозі нашої квартири із чемоданом, ми просто попрощалась, я закрила двері і викинула його зі свого життя. Вирішено - зроблено. І ні про що не шкодувала. Я ні разу не зверталась до нього по допомогу. Ніколи. Ніколи! Навіть тоді, коли в домі протягом багатьох місяців не було жодної копійки...

4.

- В мене сильний характер, я не сентиментальна. Але перед зустрічю трохи хвилювалась... Ну, знаєте, усе одно хотілось побачити як на нього вплинули роки, ну і все таке подібне. Це будь-який людині цікаво. Ви розумієте?.. Прожиті разом роки не минають. Пам'ятаєте як у Діми Бикова - кохання не зникає ніколи, воно лише змінює знак, стаючи сукупністю сорому й болю¹...

¹ Любовь не девається нікуда, а только меняет знак... (переклад з російської Андрій Осіпов)

Колишній розчарував. Усе що завгодно чекала, але не такої банальщини - він приніс хабар за виграш у тендері. Я хоч і була в розпачі, але швидко прорахувала ситуацію.

Я припускала, що це може бути провокація хабара. Такі історії бувають в великому бізнесі. Тому вирішила бути обережною. Ні, не думайте, я не збиралась віддавати йому контракт, я ціную свою роботу. Чесність - це принципово. Але я хотіла, щоб він страждав. Тому вирішила забрати його гроші. Сума достойна - двісту штук баксів. Хай пояснює потім своєму шефу куди подів кошти.

Бандитських розбірок я не боялась. По-перше, зараз інші часи, а по-друге, була впевнена, що наша служба охорони захистить мене. Про всяк випадок до пакунку із грошима не торкалась, він так і залишився лежати на краю столу. Раптом купюри мічені.

Коли я тоді глянула на свого колишнього чоловіка, то щось крихітне ворухнулось у серці. Щось тепле, давно забуте. Кивнула йому і без слів випровадила з кабінету. Довго курила, заспокоюючи нерви. І звісно не здогадувалась, що в цей час за мною через приховану камеру спостерігає керівник оперативної групи, який чекає, навіть молить, щоб я взяла до рук пакет із хабарем, щоб миттєво віддати наказ на затримання. Поліцейський загін був наготові...

Однак про це пізніше. Я встала, поправила зачіску і вийшла із кабінету.

5.

“За усталено традицією перед індивідуальними співбесідами був організований бранч. Такий захід представники фірм-конкурсантів мають відвідувати із дружинами чи гьорлфренд. Не мною це вигадано, не мені і змінювати. Це вказівка вищого

керівництва. Одним словом, для нас важливо, щоб людина розкрилась максимально. Подивитись на них з різних сторін. Повірте, це працює”.

- Я зайшла в зал спокійно. Усі встали, вітаючи мене. Лише коли я піднялась на сцену для вступного слова, я помітила її... - на цих словах Галина зупинилась і довго мовчала. Потім закурила сигарету і прикінчила її в три затяжки.

6.

Обставини з місця злочину були зафіксовані кількома камерами систем безпеки. Ці відеозаписи Никанор продивився сотні разів. І тепер, спостерігаючи за цією красивою жінкою, відтворював події того дня. Уявляти це під супровід голосу самої вбивці було складно і потребувало неабиякої мужності.

Адвокат Скрипник пам'ятав усе по секундах. Ось Галина Сергіївна Волик виступає на сцені. Промова триває чотири хвилини сорок сім секунд. Передає мікрофон технічному працівнику. Стоїть на сцені, поки лунають оплески. Двадцять одна секунда. Потім спокійно спускається в зал. Підходить до одного зі столиків. Легко, ледь помітно, але впевнено підхоплює столовий ніж. Півкроку. Пауза. Потім робить красивий розворот на лівому підборі, одночасно підіймаючи в правій руці зброю і б'є... Б'є зверху вниз. Різко. Швидко. Красиво і жахливо водночас... Камера ловить промінець, що відбивається від сталевого леза. Різкий і точний удар. Прямо в ключичну впадину. Страшна картина. Ніхто і зрозуміти нічого не встиг. Лише коли жертва впала на підлогу, одна з жінок, що була найближче до загиблої, високо істерично закричала. Якщо не рахувати цього крику, то в усій залі запала повна тиша. Тваринний жах хвилеподібно охоплював присутніх від центру до периферії.

Люди безладно вставали і знову сідали на свої місця. Навіть на відеозаписі було помітно як різко зросли температура повітря і тиск в приміщенні. Сама ж нападниця неквапливо прямувала до виходу і коли натовп отямився, вона була вже далеко.

7.

- Чому ви не вдались до втечі?

- А навіщо? Усі все бачили. Що може вирішити втеча?

- Звідки ви знали як вбивати? Я ніколи не повірю у випадковість обраного вами способу, - Никанор карбував швидкі запитання, намагаючись “упіймати” момент найбільшої щирості клієнтки. - Я до дірок задивився відео вбивства. Це був відпрацьований прийом. Нагадує щось з арсеналу спецпідрозділів. Напевне методи якихось диверсантів?

Однак Галина не поспішала відповідати. Вона була зібраною і спокійною. Її видавали лише ступні ніг, які ніяк не могли знайти собі зручного положення. Вона уважно придивлялась на адвоката, вирішуючи що саме йому можна розповісти.

- Хм-м, ну що ж, ладно, - вона прочистила горло. Помовчала, підбираючи слова і заговорила своїм чарівним голосом. - Зараз вже нема чого ховатись. Послухайте мене, будь ласка, я впевнена, що ви зрозумієте... Перший рік після розлучення я захопилась рукопашним боєм. Це був мій порятунок. Я проводила по десять годин щотижня в залі. Мені швидко набридлі кидки і захвати. Тренер запропонував попрацювати із ножом. Ну, з муляжем ножа, звісно. Ось тут і розкрився мій талант. Техніка ножового бою наче усе життя спала всередині мене, чекаючи миті розкритись. Доволі швидко я досягла майстерності і повного взаємозв'язку із холодною зброєю. Мій вчитель щиро дивувався і тренував мене як улюблену ученицю.

Я малювала в голові собі всяке (самі напевне можете уявити) і буквально вирізала усю біль зі своєї душі... Різала біль, виганяючи її зі свого тіла. Це реально працювало. Я, наче навіжена, тренувала різні прийоми і тактики. День за днем, до повного автоматизму. До емоцій. До рефлексів. Тренувалась я на манекені. Цей удар під ключицю мій найкращий. Сили тут потрібно небагато. В цьому місці проходить артерія і нерв. Якщо усе зробити вірно, то смерть настає за кілька хвилин.

Никанор відчув як його пальці обпікла зітліла цигарка і інстинктивно відкинув недопалок. У в'язничній кімнаті запала густа тиша.

- Чому ви її вбили? Вона ж ваша подруга, - невпевнено нарешті вимовив адвокат.

- Не просто подруга. Це - моя ліпша подруга. З самого дитинства. З самих дитячих років. З самого народження ми були разом. З Оленою ми вирости разом, наші батьки дружили. Вона завжди знала усі-усі мої секрети. А я її... Я її тата до десяти років вважала своїм татом.

- Я нічого не розумію...

- А що тут розуміти? Я не монстр, не думайте. Я звичайна людина... Ви, я бачу, одружений. Що таке розлучення лише з книжок чи адвокатських справ своїх знаєте. Вірно? - Галина потягнулась, розминаючи втомлені плечі. Коли вона продовжила її голос став особливо глибоким і відлунював у приміщенні для побачень. - Я його любила. Таке один раз на все життя. Кажу це вам чесно, без усіляких суто жіночих вигадок. І зараз люблю. Саме так - люблю і завжди любитиму... Жіноча любов вона в різних формах буває. Вбити його хотіла. Дуже хотіла. Багато разів. Він же мене не пошкодував? Чого це я його маю шкодувати. Багато разів уявляла як

ця падлюка стікає кров'ю біля моїх ніг. А потім відпустило... І відпустила його. Викинула з серця, звільнила душу. Жодної злості. Порожнеча. На це мені знадобилось двадцять шість місяців і дванадцять днів. Виплакала, виридала, вискулила, вичистила... Сама. Усе це лише на самоті. Переважно ночами. Повірте, мій шлях до подолання душевної травми був довгим. Дуже довгим. І Олена увесь цей час була поруч. Вона не мені допомогала. Це мені не потрібно - я мушу усе вирішити сама. Але в цей час і їй потрібна була допомога. Вона вічно мала складнощі із чоловіками - усе не тих зустрічала. І мені, як справжній подрузі, потрібно було підтримати її. Щось я зовсім заплутала вас, вірно? Ну, це суто жіноча тема...

Никанору Скрипнику здалось, що вона зараз розридається. Але він помилився. Галина спокійно встала, підійшла до вікна і, дивлячись в своє відображення, впевненими і граційними рухами поправила зачіску.

- Що тут скажеш? Глупо і емоційно. Як там тепер мої діти і стара мама будуть жити без мене. Що скажеш - сором, який триває вже майже два роки... В той день, у ту мить я відчувала раптову злість, лихий туман. Тоді я раптом зрозуміла, що весь цей час, поки я заспокоювала Олену на своїй кухні, плакала разом зі нею... Увесь цей час вона була із ним. Тоді, на сцені під час виступу я про усе здогадалася. Все склалось, усе відкрилось з дивовижною ясністю. Знаєте Никанор Дмитрович, жінки, як правило, дуже обережні. Їх практично неможливо спіймати, якщо вони цього самі не захочуть. Я ж кілька разів чула від неї запах його одеколону. І ще одне. Як вам це простіше пояснити? Жінки підлаштовуються під чоловіків і вбирають частину їх жестів, висловів ну і таке подібне. Але я списувала це на свої нерви. Це ж не докази. Радше інтуїція. Відправна точка для перевірки версії. Але я була в такому стані, що

мені і в голову не приходили такі думки. Вони були підсвідомі, глибоко всередині, чекали свого часу... В нас із колишнім був серйозний процес з приводу майна. Він хотів мене залишити ні з чим. Голою і босою. І це в нього вийшло. Напередодні важливого суду я не змогла знайти необхідних документів. Тоді я подумала, що він забрав документи, коли збирав речі. Вважала, що він заздалегідь усе прорахував. Думала - от же козел завбачливий... А виявилось, що це зробила вона. Вона - моя ліпша подруга... Оленка знала кожен мій крок і усі плани... Зараз, на бранчі моєї компанії вона сиділа поруч із ним, взявши його під руку. Їй завжди пасував білий колір. І тоді в розкішній сукні від Гуччі вона була надзвичайно гарною. Ця її фірмова зачіска і моє намисто на шиї... Можете собі це уявити? Моє намисто!.. Усміхається, зміюка, знає, напевне, що я хабар узяла від нього... Пробачте мені, якщо я висловлююсь більше емоціями, ніж фактами.... Ось такий цілий вир думок і емоцій. Я усе зрозуміла. Усе-усе... - Галина дивилась на адвоката, але думками була десь дуже далеко. - Зрада має свої межі. Так, повірте, і у зраді є межа пристойності. Її зрада, її підступ були безмежними. Нахабними, безсоромними, злодійськими. Я відчула такий біль, наче брудною розбитою пляшкою мені розпалахали череву... Цей біль є таким, що або ти помираєш, або вбиваєш кривдника. Жодного іншого варіанту. Жодного, Никанор. Це полум'я, яке зжере усе. Вибір один - перевести силу нищівного вогню. Ось так... Я, це... Я її бо ніяк... Це фактично самозахист, це себе рятувати і усіх... Від усіх... І він... І вона... Я інакше і не могла... Що мені з цим робити? Я жити хочу... І її, сучку, теж шкода... Я ж, я ж, я жеж...

- Усе гаразд, не хвилюйтесь. Я усе зрозумів. Ви обговорювали з адвокатами питання про стан афекту?

- Ні, що ви, ще цієї ганьби мені не вистачало. Це наша із нею справа. Тільки вам про це сказала. Мені саме вам захотілось усе розповісти. Вам напевне казали, що у вас добрий погляд і ви вмієте слухати. Це щира правда. Дякую, Никаноре...

- Що було далі? - запитав Скрипник, витримавши пристойну паузу. - Ви ще щось бажаєте розповісти? Чи обговоримо те, для чого ви мене покликали? Розуміючи ваш характер, я впевнений, що я тут не просто для знайомства із вами. Вірно?

- Так, ви праві. Ця розповідь лише частина прохання. У мене є ціла схема. Однак дозвольте мені завершити...

8.

“План склався сам собою - дітей і маму потрібно було забезпечити грошима, на строк, коли я сидітиму у в'язниці. В той час, поки усі в залі приходили до тями, я пішла в свій кабінет. Пакунок із хабарем лежав на тому ж місці. Я взяла його і спустилась в паркінг службовим ліфтом. Там мене і затримали...”

- І? - адвокат подався вперед, допомагаючи своєму запитанню розкритими долонями.

- Я віддала пакунок діду Семену. Цього чоловіка я приймала на роботу, коли він був у великій скруті і потім завжди допомагала їх родині... Він увійшов в ліфт на четвертому поверсі і вийшов на першому. Сама не знаю чому я так вчинила. Просто відчула. Оперативники цього бачити не могли і зупинки ліфта не помітили. Вони увірвались на парковку, коли я вже сідала в автомобіль. Слідчі обшукали усе - кабінет, ліфт, машину, паркінг. Злі були, але швидко здались. Гроші для хабара були з фірми мого колишнього чоловіка. Тобто не прокурорські. В прокуратурі їх лише помітили спеціальною фарбою, склали

необхідні папери і вручили їх моєму ексу. Отже, може їм і прикро було через зникнення грошей, але то був не їх клопіт. Тим більш, що тут інша, більш гучна справа - вбивство жінки з заможної родини. Одним словом, справу про хабар швидко спустили на гальмах. Потім почались слідчі дії і суди. Кажуть, що за розслідування цього вбивства прокурор отримав якусь державну нагороду. Хоча що там було розслідувати? Усе це Оленчин батько організував, щоб усе швидко і тихо було...

- Звідки у вас були гроші, щоб найняти цілу команду адвокатів? Наскільки я розумію, у вас після затримання не було доступу до тих грошей, що ви віддали співробітнику Семену?

- Так, усе вірно. Він і не знає що це за пакунок. Це чесна людина. Я впевнена, що він його просто сховав і чекає поки я повернусь. З адвокатами усе просто. Дивуюсь, чому це ви самі не здогадались. Великим юридичним фірмам потрібні гучні справи і згадування в ЗМІ. Моя мама сплатила лише невеликі аванси з заощаджень, що були вдома. Потім я наполягла, щоб мене захищали одразу дві конкуруючі адвокатські контори. Це я пояснила бажанням уникнути змови захисників із родиною загиблої жінки. Як на мене, це цілком логічно. Керівники цих фірм погодились.

- Ого, - усміхнувся Скрипник. - Ви і справді незвичайна людина.

- Не поспішайте із компліментами. Скоро закінчиться час побачення, а я ще до головного не дійшла. З увагою ЗМІ адвокати прорахувались. Тато Олени зробив усе, щоб про цей суд ніхто не дізнався. Він один з найвпливовіших людей в Україні. Впевнена, що ви знаєте його. Це великий бізнесмен з практично безмежними можливостями і впливом на чиновників і депутатів вищого рівня. Однак, навіть йому, не вдалось

повністю перекрити інформаційну хвилю. Але жодних серйозних новин чи журналістських розслідувань не було. Усе заглохло в зародку...

- Галина Сергіївна, зізнаюсь, що я цього батька розумію - він втратив доньку. Почуття помсти тут цілком природне.
- Так-так, ви праві. Я винна. Винна і виправити цього вже не можу. Шкода, що так усе сталося. Дядя Вася якби міг, то своїми руками мене б придушив. Але, в якийсь момент, його серце пом'яглося і він домовився з прокурорами, сам попросив, щоб мені не давали по максимуму п'ятнадцять років... Отже саме зараз настав слухний момент.
- Слухний момент для чого? Ви, напевне, маєте надію на рішення Верховного суду? Скажу чесно, шансів практично немає.
- Та знаю я. Не збивайте мене зараз. Слухайте уважно...

9.

- Ви напишете оповідання про цю справу. Але без прізвищ. Назва "Банальний сюжет".

- Що-о-о-о? - Никанор не повірив своїм вухам. - Оповідання? Вам слави закортіло? Я правильно вас почув? Оповідання??? І чому я? Письменників же повно. Я чим тут допоможу?

Галина Сергіївна доволі довго незворушно чекала поки адвокат охолоне. І, лише коли побачила, що його обличчя набуло нормального кольору, продовжила.

- Послухайте, Никанор Дмитрович, ви серйозна людина. Я про вас багато чула і не думала, що ви такий запальний. Припиніть нервувати, бо в якусь мить я подумала, що у вас буде інсульт, - вона по-дитячому усміхнулась і Никанор мимоволі замилювався її вродою.

- Ну ось і добре. Слухайте далі. Ви напишете оповідання. У вас вийде. Я в цьому впевнена. Потім над ним попрацюють редактори, коректори і текст стане ідеальним. Головне, що є у вашому стилі - це щирість і людяність. Адвокатське серце, якщо так можна сказати... Саме те, що треба.

- І хто його друкуватиме? На яку аудиторію ви розраховуєте?

- П'ять мільйонів читачів на першому етапі і понад двадцять на другому. Про третю хвилю говорити поки зарано, та й вона для мого плану не важлива.

- Ага, ясно. Давно мріяв стати серйозним письменником, - в голосі адвоката Скрипника чулись розгубленість і сарказм. - Ви нормально себе почуваєте? Може у вас температура піднялась чи тиск? Не можу зрозуміти - ви так вправно шуткуєте чи дійсно не сповна розуму?

- Тут я могла б і образитись. Але гаразд, пробачаю. У вас сьогодні незвичайний день видався, - Галина співчутливо усміхнулась і вже за мить серйозно продовжила. - Я один з найкращих фахівців в цій країні в сфері конвергентних медіа. Ну, соціальні мережі знаєте? На відміну від традиційних масмедіа, де комунікація здійснюється за схемою «від одного до багатьох», схема комунікації у «нових медіа» - від багатьох до багатьох. Ладно, спробую пояснити. Хоча і часу шкода.

Далі Галина говорила швидко і частину слів Никанор просто не розумів. Закінчила вона свою професійну промову простими, на її думку, словами.

- Ми створимо найкращий рекламний бюджет і комбіновані алгоритми просування. Ваше оповідання побачать сотні людей, які передадуть їх мільйонам інших людей. Це неможливо буде зупинити. Головне щоб історія була вражаючою. Більш того, вона

повинна бути справжньою. Саме тому її автором має бути не письменник, а адвокат. Хороший адвокат. Ви напишете так, щоб за душу брало, щоб серце розривалось... Ясно? Давайте далі. Приблизно за місяць-півтора після початку ротації вам необхідно буде зібрати прес-конференцію. До цього часу повна тиша. Повна, абсолютна мовчанка. Будемо акумулювати інтригу.

- Не розумію для чого вам я? Ваш план ви можете і самі реалізувати. Не потрібно буде ділити популярність зі мною. В чому сенс вашої пропозиції?

- Я не можу цього написати. І проблема не в складнощах комунікації з-за ґрат. Я не хочу бути жертвою. Не можу. Адвокатське оповідання має свою особливість. Це історія стороннього глядача, фахівця, який захищає людину в складних обставинах. Зараз мода на такі речі. Тож не сперечайтесь зі мною. Усе у вас вийде. Що ж до популярності - то її нам на двох вистачить, повірте. Буде аж забагато. Для вашої професії це непогано. Для моєї - гірше. Але в мене особливо вибору й немає.

- І все ж таки, в чому сенс вашого плану?

- Мені дивно що ви не здогадались... Але це, напевне, просто я багато разів про це думала і тому мені здається усе очевидним. У мене буде три прохання, вірніше чотири. Перше - це написати оповідання, оплатити його просування і зберігати мовчання до моменту, який я вираховую за рівнем суспільної цікавості. Друге - забрати пакунок з грошима у Ковальчука Семена Андрійовича. Там гроші для оплати вашого гонорару, витрат на роботу редакторів і соціальні мережі, решту віддайте моїй сім'ї. Третє прохання - це, власне, прес-конференція під час якої ви розкриєте ім'я прототипу оповідання. Але перед цим маєте сказати, що в кожній державі є суд закону і є суд милосердя. Суд милосердя - це остання інстанція.

Право на такий суд належить лише одній людині в державі. І ця людина - Президент... Говорити ви вмієте, я начувана. Читала про вас. Гугл мені допоміг... Загалом тут я покладаюсь на ваш публічний талант і професійні здібності. Щось вигадаєте. Скажете, що “молода жінка з складною долею у тюрмі, її діти потребують материнського піклування; двох років за ґратами цілком достатньо, щоб переконатись, що вона не становить небезпеки для суспільства...” Усе потрібно зробити так, щоб у Президента України, який є істотою політичною, не було шансів відмовити у клопотанні про помилування. Ясно вам тепер? Зрозуміли? Саме таке клопотання повинно бути вами оголошено наприкінці прес-конференції. Це буде виконанням третього прохання...

- У захисників це називається дорученням, - м'яко втрутився адвокат, бо не хотів порушувати стрункості міркувань Галини.

- Ну, так навіть краще. Нехай буде доручення. Я не хотіла застосовувати це слово. Гадала, що воно звучатиме якимось, ну, не дружньо... - Галина доволі мило зашарілась, проте вчасно опанувала себе і продовжила. - Після публічного оголошення вами клопотання про моє помилування і передачі усіх необхідних документів Президенту, я додатково потурбуюсь про максимальне поширення цієї інформації в мережі Інтернет та ЗМІ, в тому числі за кордоном. Про подальші виступи на телебаченні я навіть вас не прошу. Самі вирішуйте. Але мені здається, що для вас це буде не складно. Ось такі справи. Повірте, буде весело... Отже, ось ці доручення вам потрібно виконати як моєму адвокатові. Маю надію, що ви згодні. Прошу вас бути моїм захисником, будь ласка...

- Галина Сергіївна, а що із четвертим проханням?..

- Точно. Ну це вже зовсім не доручення, а прохання. Якщо вам буде складно, можете без пояснень відмовитись...

10.

Оповідання Н.Скрипника
“Галинка і Оленка”

...

11.

- Моє четверте прохання доволі незвичне. Проте ви, як адвокат, чули і не таке від своїх клієнтів, - Галина знову перейшла на свій глибокий із ледь помітною хрипотою грудний голос. - Я хочу, щоб ви пішли в Зельда Бар і замовила порцію мескалю. Зніміть на відео як вони наливають цей напій у красивий стакан і подають. Якщо буде можливість хай наллє бармен Вася Шилофост. Ви маєте його знати. Потім знайдіть можливість перелити напій в якусь посудину чи пакет і пронести мені його сюди на наступну зустріч. Я при вас його вип'ю і піду до своєї камери щаслива.

- Вибачте, Галина, а відео навіщо? Як ви його побачите? В мене на вході забирають телефон.

- Ви точно адвокат?.. Ну-ну, не дуйте губки. Давайте ручку. Відео треба загрузити ось на цю адресу. Це таке інтернет-сховище. Я, перед тим як к вам на наступну зустріч прийти, подивлюсь відео і потім тут при вас вип'ю. Ось і вийде, що я наче в улюбленому барі побувала. Зрозуміли? - жінка підморгнула і весело засміялась. - Вже бачу, що усе зробите. Дякую вам, Никаноре.

КОДА.

- Мескаль, будь ласка, - Никанор почув знайомий жіночий голос за спиною і, не повертаючи голови, усміхнувся.

План Галини спрацював на двісті відсотків. Резонанс був настільки сильним, що громадські лідери і політики багатьох країн надіслали звернення до Офісу Президента України на підтримку Галини Волик і у новинах чи не щодня були коментарі різного роду експертів. Саме помилування Президент перетворив на політичну подію і підписав свій указ у прямому етері. Від журналістів Никанор Скрипник відбивався вже кілька місяців - величезна кількість інтерв'ю і ток-шоу страшенно втомили його. Також одразу три відомих видавництва запропонували Никанору контракти на написання книги.

Адвокат знав, що Галина Сергіївна приїхала до Одеси. Повертатись довелось із великою таємничістю, бо на неї полювали прихильники і прихильниці. В інтернеті було чимало стрімів і відеоблогів. Протягом тижня на вокзалі збирався натовп, однак зустріти свою героїню їм так і не вдалось.

Почувши протяжні нотки її грудного голосу, Никанор відчув нестримне бажання обійняти її, однак стримав свої почуття, бо не хотів заважати їй насолоджуватись вечором. Адвокат чудово знав, що людям, як правило, неприємно бачити тих, хто був поруч у хвилини слабкості чи життєвих криз. “Якось іншим разом зустрінемося” - вирішив для себе Скрипник.

- І що п'єте, пане адвокат? - м'яка жіноча рука легкою пелюсткою легла на його плече. - Це що “гімлет” на абсенті? У-м-м, непогано. Але я не розумію, що ти в ньому знайшов? Як на мене, тобі більше пасуватиме келих чистого “вудфорда”. Проте, не наполягаю, пий що хочеш. Я дуже-дуже рада тебе бачити...

Никанор відзначив як просто Галина перейшла зі звичного “ви” на близьке і хвилююче “ти”. І йому сподобалось, як це прозвучало її голосом.